

Innvandring

Rettighet at alle blir hørt

Av Anton Olstad, Hamar

Viser til den artikkel Magne Skjæraasen hadde i Aftenposten 16.7. med et utfall mot undertegnede, og synes derfor det var på sin plass med et tilsva-

Den fremmedgjøringen som innvandringen påfører det norske samfunn, er det for sent å rette på. Utlendinger får del i de gode nordmenn gjennom årtier har opparbeidet:

De kan reise hjem igjen med trygd. Uten å bli beskyldt for rasisme kan de hente seg ektemake i hjemlandet. De behøver ikke å lære seg mer norsk enn strengt nødvendig. De bor i selvvalgt avstengthet i egne samfunn og bydeler. De har stemmerett til fylkesting og kommunevalg uten å kunne lese en norsk avis eller et partiprogram. De får barna undervist i sitt eget morsmål. De forlanger egne koranskoler, egne jenteklasser, moskélokaler. (Sverige har fått sin første muslimske grunnskole. Norge kommer sikkert etter.) De fører gratis rettssaker mot staten hvis deres oppholdstillatelse ikke innvilges. De blir tilvist boliger og får familie etter sendt ved familiegjenforening. De opererer med feil identitet og benytter seg av de fordeler velferdsstaten gir. Og så videre.

Alt dette koster. Norge tror det kan være det eneste og første land i verden hvor kultur- og religionsforskjeller og språkulikheter ikke skaper motsetningsforhold og unødvendige friksjoner.

Men det farligste ved dagens innvandringspolitikk – ført frem av politikere som ikke har sett konsekvensene av den – er ensrettingen, den som med offentlige midler drives av skoler, NRK, aviser og innvandrerorganisasjoner. Ensrettingen er så sterk at svært få våger å være «snerrende papirtigre». Det er en demokratisk rettighet at alle blir hørt og ikke skremt til taushet.

Hvor farlig er det ikke for demokrati, at samfunnets organer bestemmer hva folk skal mene – eller gjør sitt ytterste for å prøve.